

nočníček

nepravidelný noční plátek Pepy Streichla č. 11 / listopad 2009

Úvodem. Je to už dávno, co jsem se cítil být majitelem novin. Před více než 14 lety jsem byl autorem projektu hudebního týdeníku. Moravskoslezský pop vycházel ve čtvrtek jako osmistránková příloha moravských deníků Svoboda (Ostrava) a Rovnost (Brno). Týdenním nákladem 600 000 ks to v tehdejší době byl nejrozšířenější hudební plátek. Bohužel vyšlo jen asi 8 – 10 čísel (pořád je doma opatruji jako vzpomínku) a projekt zkrachoval. Deníky Svobodu a Rovnost koupili zahraniční mediální investoři a tvář

novin se změnila. Po letech, kdy mě novinařina pořád částečně lákala, jsem začal psát Moje noviny. Nejdříve do šuplíku, poté pro kamarády a od letošního roku pro širší veřejnost (teda kdo má zájem) vznikl Nočníček. A po deseti měsíčních vydáních zjišťuji, že práce majitele, šéfredaktora, redaktora a vydavatele je opravdu velká dřina. Nadšení nechybí, ale časově se něco zvrtno a majitel, šéfredaktor, redaktor i vydavatel mají nervy nadranc. Nestíhají. A toto vše mě potkalo někdy v půlce září a od té doby doháním novinářské resty s velmi malou úspěšností. Vzdálenost ke spokojenosti se sice zmenšuje, ale pořád trvá. Nočníček č. 10 vyšel s měsíčním zpožděním a Nočníček č. 11 o necelý měsíc později, tedy až nyní. Přesto svoji novinářskou práci považuji za perfektní. Hlavně tímto úvodem. Upletl jsem, jak se říká, z hovna bič. Přitom jsem se chtěl jen omluvit za to, že nestíhám. Děkuji.

výzva – mamzelle nitouche

Někdy v červnu letošního roku mi zavolal šéfdramaturg a režisér české scény Těšínského divadla Miloš Čížek. Nabídl mi hostování kytaristy v orchestru pro operetu Mamzelle Nitouche. S Milošem jsem před léty spolupracoval, psal jsem hudbu a písně k jeho autorským a režisérským inscenacím. V tom telefonátu jsem připomenul mé stávající zdravotní potíže a podmínku, že teda jó, ale nebudu běhat po scéně. Kontroval tím, že budu lítat po scéně s kytarou a dokonce se i projevat nějakým slovem. Náš hovor skončil částečným odmítnutím. Miloš ale slíbil, že se ještě ozve. Ozval se v době, kdy se moje zdravotní problémy zhoršovaly, ale přesto jsem měl chuť to zkusit. Moje podmínky ale zůstaly stejné a Miloš mě ujistil, že budu sedět na pódiu někde v pozadí a budu jen třískat do kytary. Domluvili jsme se. Od Zbigniewa Siwka, který měl na starost hudební nastudování,

jsem dostal notaci, partituru, klavírní zvukové ukázky a začal jsem doma cvičit. Kamarádi a rodinní příslušníci se smáli a komentovali slovy: bluesman a opereta?! Cha, cha! Ale já si říkal, že pro mě to je velká zkušenost. A velká výzva, jak je teď módní říkat. Po první zkoušce s herci a tanečníky jsem byl nadšen. Už jsem se viděl v dalších možných operetách a inscenacích jako muzikant, ale zdraví se ozvalo a hostování jsem musel zrušit. Přišel jsem o zkušenost. Foto: archiv TD, Mamzelle Nitouche

koncerty 2010

zdravotní pauza

Mimo účinkování v operetě Mamzelle Nitouche, které jsem musel zrušit, jsem zrušil další čtyři koncerty. Byl mezi nimi i Folkový špíz v Náměšti nad Oslavou, na který jsem se těšil do poslední chvíle. Ale nevyšlo to, vlakem bez doprovodu mě žena nechtěla pustit, dvě stě třicet kilometrův trasu autem jako řidič jsem si netroufal a na poslední chvíli už nešlo sehnat někoho, kdo by to odřídil. Pro tento rok jsem už veškeré koncertování zrušil, ale protože se můj zdravotní stav lepší, tak jsem si naplánoval další koncertování od února 2010.

živé videoklipy

Poslal mi SMS kamarád Marian O. z Prahy: „Sedím sám v hospodě, piju Granát a z iPodu poslouchám tvoje blues. Dělán si živé videoklipy. Pozoruju lidi kolem a nádherně to k písním sedí. Krása.“ Druhý den na procházce jsem si sedl na lavičku, do uší vehnal mého oblíbence Buddy Mosse, pozoroval kolemjdoucí a vyráběl si živé videoklipy taky. Opravdu nádhera! Představitost funguje!

kolegové

nestíháme

Nestíhám. To se přiznávám a dávám na vědomí v posledních číslech Nočníčku. Zřejmě pod dojmem mých zpoždění jsem si vzpomněl na duo Nestíháme. Zapomínám na ně asi právě proto, že to jsou moji kamarádi a už jsme měli pár společných koncertů. Zapomnění ve stylu kovářova kobyla chodí bosa. Tak to tímto napravuji. Nestíháme – Honza Řepka a Petr Ovsenák. Píše se o nich jako o objevu českého folku. Už pár let. Ale pro mne jsou objevem pořád. Mají velmi kvalitní texty a zpracování písní, jak kytarové tak i hlasové. Když sleduji jejich činnost, tak si troufám tvrdit, že Nestíháme jsou nejvíce koncertujícími folkaři v ČR. S kytarami se flákají mezi kluby i festivaly, a to vždy vlakem. Já se na to dívám jako na dobrodružství, které jsem ve svých začátcích

taky prožíval. Zlenivěl jsem, a tak jim to jejich přemístování z duše závidím. Nestíháme vydali dvě CD. Nestíháme (2006) a Víceméně v klidu (2007). Podle písní si troufám říci, že Nestíháme jsou opravdu duší folkaři, beru-li folkaře jako zpěváky protestsongů. Myslím si, že v současné době jsou v tomto měřítku jedinými folkaři v ČR. A pro své posluchače a fandý dělají ještě jednu věc, která zaslouží uznání. Seznamují se se zahraničními interprety

a představují je na svých koncertech. V dnešní době, kdy každý kope jen za sebe opravdu úctyhodná věc. Přemýšlím o tom, že je tady pořád oslavuji a že i kdybych chtěl, nemohu si vzpomenout na nic, co bych jim mohl vytknout. Takže raději už končím. Více informací o Nestíháme, stejně jako písně a texty, najdete na webovkách, z nichž jsem si vypůjčil i jejich fotky. www.nestihame.cz

půl dechu do měchu

Kapelu Půl dechu do měchu jsem viděl a slyšel hrát jenom jednou na festivalu Zahrada, ale její protagonistku, zpěvačku a kytaristku Šárku Pexovou znám trochu více ze setkání na živé Textové dílně Slávka Janouška. Tam mě okouzila nejen svým zpěvem, ale i velmi kvalitní hrou na kytaru. Musím se přiznat, že k napsání této glosy mě donutila vlastní chlubivost. Před několika měsíci jsem Šárce daroval píseň V rádiu hráli právě tohle blues a nedávno se mi ozval kamarád Martin Holan a zjišťoval informace právě o této písni. Prý ji slyšel na nějakém festivalu, kde Půl dechu do měchu účinkovali, a moc se mu líbila. Tehdy pro mě milá

a potěšující zpráva. Po pár dnech mi zavolala sama Šárka a zvala mě na křest jejich prvního CD. Asi jako kmotra. Musel jsem se omluvit, nemoc to nedovolí, ale Šárka mě hned potěšila zprávou,

že zmíněná píseň se nachází na onom CD. Radostí jsem se zapomněl zeptat na název alba, ale vy si to můžete zjistit sami, když na www.bandzone.cz zadáte Půl dechu do měchu. Navíc si tam můžete poslechnout pár písní.

drobnosti

vším, čím jsem jezdil, jezdil jsem rád

pokračování z minulého čísla

Po období škodovek, z nichž jedna byla sedmibarevná, Jarek N. jí říkal kanárek, jsem v rámci rodiny koupil Trabantu. Měl vadu v prasklé součástce, které se říká vlašťovka. Ta nebyla k sehnání. Byl jsem ošizen rodinným příslušníkem.

Chvilí jezdil, než jsem ho prodal, a ze dne na den jsem koupil další výrobek našich západních sousedů. NDR, Wartburg 353.

Ten sloužil skoro dva roky a pak jsem koupil svůj úplně první nový automobil – Oltcit 11 R.

Milý a dobrý Oltcit se ale utopil při povodních v roce 1997 a posléze ztratil. To bylo v době, kdy jsem dlouhodobě marodil, a tak auto nebylo třeba. Nemohl jsem ani řídit, takže jsem nebyl majitelem žádného vozítka. Po dvou letech, když jsem se odvážil znovu sednout za volant, jsem začínal skoro od začátku. Měl jsem

dlouhodobě půjčenou Škodu 120.

Za půjčku tímto děkuji výtvarníkům Marcelce a Oldovi Pelikánovým. Poté jsem se zmohl na svůj zatím největší a nejsilnější vůz. Celým názvem Renault 18 Club Break Combi TX. Stejný typ prý kdysi vyhrál Dakar.

Ten můj ale měl jednu velkou vadu. Často se kazil. Koupil jsem levně, ale dvakrát tolik jsem vrazil do oprav. Mimochodem bral 13 litrů na 100 km. Náročné auto. Nakonec jsem ho za pakatel prodal. Částečně mě k prodeji přemluvil či spíše donutil kamarád, pro kterého jsem občas brigádně pracoval, Jirka Hikeš. Koupil pro mě jako služební vůz Favorita,

kterého na mě později zdarma přepsal a který mi slouží dodnes. A bude ještě 18 měsíců. Mám totiž slíbeno, že další technickou kontrolou už neprojde. Škoda, měl jsem ho nejdéle...

Člověk při pomyšlení na peníze dovede svým chováním napodobit jakékoli zvíře.

jen tak

slovo na CH

V televizní soutěži hře Pyramida zazněla otázka na písmeno CH. Ostravská nadávka pro lenivce a nepořádného člověka. Hned mě napadla jedna typicky ostravská a zatnul jsem. Nakonec dotázaný odpověděl správně. Chachar. Ale čekal jsem něco horšího...

materialismus

Někdy je mi při setkání s kolegy muzikanty smutno. Prý mají nachystaný materiál na své nové CD. Z toho cítím jejich materialismus. Já jsem vždycky měl a mám nachystané písně.

přečetl jsem

Vůdce KLDK Kim Čong-il vyhodil z funkce šéfa státního výboru pověřeného vedením státní televize za to, že odvysílala sérii reklam. Jediné plus diktátora, napadlo mě při sledování filmů v našich TV. Zvláště poté, co doba reklam natáhla mnou sledovaný film o 25 minut. Kafe už jsem měl, brambůrky též, čůrat jsem už byl taky. A to film nebyl zdaleka u konce. Bohužel reklamy rovněž...

drobnosti

kapela ve vlaku

Po dopsání článku o mých koncertních přibližovadlech jsem vzpomínal i na jiné cestování na koncerty. Autobusem, ale nejvíce vlakem. Vlakem jsem jezdil dost často a v posledních letech jím často cestuji znovu a rád. Hlavně do Prahy. Aut přibývá a dálnice – to je jenom název. Cestoval jsem předloni z koncertu v Třebíči. Přímým vlakem do Ostravy a v Brně přistoupili kluci, kteří jako zavazadla měli bicí soupravu, kontrabas, komba, kytary a další nástroje, jejichž původ ani název jsem neznal. To vše nahazovali do vlaku dobrých deset minut. A s tím vším se nastěhovali do mého kupé. Muzikanti-cestovatelé mezi sebou hovořili rusky. Zjistil jsem, že ruštině vůbec nerozumím. Uviděli moji kytaru a dali se se mnou do řeči. Anglicky. V té chvíli jsem byl na sebe hrdý, domluvil jsem se. Děkoval jsem za každou hodinu angličtiny, kterou jsem navštívil nebo kterou jsem se učil doma.

V duchu jsem děkoval i Justinu Lavashovi za to, že mě učil anglicky přes Skype. Od spolucestujících jsem zjistil, že jsou ruskou kapelou, možná ukrajinskou. Už si ale nevzpomínám na název. Vraceli se ze západní šňůry, jejíž součástí byly i koncerty v Praze, Třebíči, Brně a jinde. Když přestupovali v Hranicích na Moravě do rychlíku směr Košice, pomáhal jsem jim s vykládáním zavazadel. Můj vlak chytil pětiminutové zpoždění. Když jsem zase osaměl v kupé, napadlo mě, že jsem byl svědkem něčeho, co jsem v ČR neviděl a v dnešní době už asi nikdy nevidím. Viděl jsem pár kapel ve vlaku, ale měly jen svoje nástroje. Byly to vesměs trampské kapely, které netahaly kytarová komba a v žádném případě mixpult. I ten kolegové z Ruska s sebou měli. Třeba to všechno přijde i k nám. Četl jsem, že na koncert do Německa cestoval vlakem i Karel Gott...

Glosa. Je hodně věcí, se kterými nesouhlasím, a mívám z toho mindráky. Ptám se sebe: proč? A u sebe hledám chyby. Tím jsem staromilec. V dnešní době je v módě především to, že důvodem osobních neúspěchů je někdo jiný. Alespoň to tak vnímám na politické scéně. Debilita politiků.

staré dobré srdce

Na festival Folkový špíz jsem se nedostal, ale pořadatel Pavel Pokorný mi pár dnů po jeho skončení poslal odkaz na YouTube, kde se po zadání hesla folkový špíz objeví informační video o právě proběhlém festivalu. Naklikal jsem, naťukal jsem a zaposlouchal se. Po pár minutách jsem se zděsil. Komentátor mluvil i o tom, že jsem měl hrát, a nehrál, a kdo hrál místo mě. To jsem bral ale jen do té doby, než jsem slyšel, že jsem nepřijel proto, že srdce jsem rozdál dosavadním posluchačům a nemocen jsem proto, že čekám na nové srdce. Teda jsem na tom trochu špatně, ale srdce mi funguje. Sice ne perfektně, ale funguje. A nebudu ho měnit! Vadné mám cévy. Byl jsem z toho rozladěn a stěžoval jsem si kamarádovi Mirkovi. Ujistil mě,

že to je výhoda. Prý až budu zase hrát a koncertovat, budou se na mě chodit dívat lidi jako na raritu. Ten s tím novým srdcem. Mohlo by to tak být, jsem trochu ješita. Ale nakonec přece jen zvítězila slušnost. Takže až začnu znovu koncertovat, tak se starým srdcem, které mám už šedesát let a pár měsíců. Na přiložené fotce je Jarda Matějů, můj náhradník na Folkovém špízu.
Foto: archiv kapely Vomiště

hroší kůže

Na charitativním koncertu 31.8. v ostravské ZOO jsme s kolegy zpívali pro záchranu chovu hrochů. Říkám si, že jsme zachraňovali hroší kůži. V dnešní době je to nutné. Mezi posluchači bylo i několik oslů. Výběh měli hned vedle scény.

co nebylo

Pro koncert k mým šedesátinám v klubu Parník vymyslel a vyrobil můj švagr Ivo Schamanek hezký plakát, který nakonec ztratil význam. Koncert byl přeložen na zatím nedohodnutý náhradní termín. Přesto jako vzpomínku jsem ho umístil na poslední stránku tohoto Nočníčku. Prostě jen proto, že je hezký. A taky jako díky sponzorům, firmám Printo a AWC a navíc taky proto, že se mi moc líbí podtitul:
Hudební večírek k dožitým šedesátinám

můj nefanda

Takhle na mě cení zuby. Při chůzi jako by tančil. Říkám mu baleťák...

reklama

unikátní a pamětní CD
na
Richarda Kroczka staršího
jediné studiové nahrávky
Richarda Kroczka
s Truc Blues

vydáno jen 500 ks

Cena 300,- Kč + poštovné

Objednávky:

agenturasm@seznam.cz

poslední šance!

na skladě už jen 30 ks

CD

„Za dveřmi“

Pepa Streichl Trio
&
přátelé

Cena 220,- Kč + poštovné

agenturasm@seznam.cz

Nočníček, nepravidelný noční plátek Pepy Streichla. Povoleno Schönthalskou dohodou čl. 7, o svobodě projevu
Pepa Streichl, streichl@seznam.cz, korektury Kuba Slamák, dopisovatel Petr Jirus, petrijirus@seznam.cz

PEPA SOBĚ

HUDEBNÍ VEČÍREK K DOŽITÝM ŠEDESÁTINÁM

PEPA STREICHL

JAMAJZ (Pepa Streichl, Ivo Cícvárek, Jiří Svítek)

HOŘKÝ KAFE (Jan Rejhon, Petr Babec, Hana Kopřivová)

ARNOŠT FRAUENBERG

PAKOSTRA BLUES (Jiří Kostadinov, Radek Pastrňák, Joe After Pak)

24. září 2009, 20:00 hod
Ostrava, klub Parník, vstup 150 Kč

